

Împărăția lui Hristos și Legea

Textul de memorat: „Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” (Ieremia 31:33)

Steve Jobs, fondatorul Companiei Apple, a decedat în anul 2011, la vârsta de cincizeci și șase de ani. Cu câțiva ani înainte, el a afirmat că, din punctul său de vedere, „moartea este singura și cea mai bună invenție a vieții”, deoarece ne constrânge să facem tot ce putem mai bine atâta timp cât existăm. Cu alte cuvinte, timpul pe care îl avem la dispoziție este limitat și trebuie să depunem eforturi pentru a ne bucura aici de cel mai mare succes posibil.

Însă Jobs a înțeles greșit mesajul. În loc să-l determine să urmărească cele mai mari realizări posibile în lumea aceasta, moartea (sau iminența ei) ar fi trebuit să-l conștientizeze că prea buna acomodare la condițiile efemere de pe pământ este zadarnică. Este adevărat că realizările acestui om sunt remarcabile, dar ce sunt ele în comparație cu veșnicia?

Avem fângăduința că lumea aceasta și tot ce este în ea vor fi distruse. Dumnezeu va crea o lume nouă, veșnică, în care păcatul și moartea (altfel spus, urmările încălcării Legii lui Dumnezeu) nu vor mai exista.

Săptămâna aceasta, vom studia despre Împărăția lui Dumnezeu și despre rolul Legii în această nouă împărăție.

Un proiect pentru inima ta

Pentru meditație și rugăciune

„Noi avem nevoie de mila și de **iertarea** lui Dumnezeu în fiecare clipă și cât de nepotrivit este pentru noi să fim nerăbdători cu greșelile tinerilor lipsiți de experiență! Atâta vreme cât Dumnezeu îi suportă, să îndrăznim noi oare, păcătoși ca și ei, să-i dăm la o parte?” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 31

&

Împărăția lui Dumnezeu

Când i-a creat pe primii oameni, Dumnezeu le-a dat stăpânire peste toate lucrurile de pe pământ. Adam trebuia să fie conducătorul lumii. El a pierdut însă această poziție prin neascultare și, din acel moment, stăpânirea pământului a trecut în mâinile arhivrajmașului, Satana. În timpul patriarhilor, când reprezentanții celorlalte lumi se adunau înaintea lui Dumnezeu, venea și Satana, în calitate de „delegat” al pământului (Iov 1:6).

1. Ce ne spune Scriptura despre puterea pe care o are Satana în lumea aceasta? Efeseni 2:2; 2 Corinteni 4:4; Matei 4:8,9.

Evenimentele din timpul ispitirii Domnului Isus în pustie sunt revelatoare. Satana Îi oferă Fiului lui Dumnezeu conducerea asupra tuturor împărățiilor pământului, cu condiția ca El să Se plece înaintea lui și să i Se închine (Matei 4:8,9; Luca 4:5-7). Într-adevăr, Domnul Isus venise să recupereze lumea din mâna lui Satana, dar nu putea face acest lucru decât cu prețul vieții. Cât de puternică trebuie să fi fost ispita când Satana l-a oferit lumea întreagă fără sacrificiu! Pe de altă parte însă, dacă S-ar fi închinat înaintea lui Satana, ar fi căzut în aceeași capcană ca Adam și S-ar fi făcut vinovat de încălcarea Legii Tatălui Său. În această situație, planul de mântuire ar fi fost abandonat, iar noi am fi murit în păcatele noastre.

Dar Domnul Isus nu a cedat și, prin biruința Sa, avem fângăduința și asigurarea vieții în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu, simbolizată în Daniel 2:44 prin piatra care se dezlipește din munte fără ajutorul vreunei mâini și sfărâmă toate împărățiile acestei lumi: „Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic.”

Profeția din Daniel 2 s-a împlinit la literă, în toate detaliile, inclusiv faptul că statele Europei, reprezentate prin fierul și lutul care formează picioarele chipului, nu se pot „lipi”. Dacă aceste lucruri s-au împlinit, cu cât mai mult se va împlini profeția legată de împărăția finală care „nu va fi nimicită niciodată”!

Cetățenii Împărăției Sale

În multe state ale lumii, există legi care le impun cetățenilor străini stabiliți pe teritoriul lor să renunțe la jurământul de credință față de patria natală pentru a dobândi cetățenie în noul stat. Există și state care le permit străinilor să dețină dublă cetățenie, adică să rostească un jurământ de credință față de ambele țări.

Din punct de vedere spiritual, nu există posibilitatea de a avea dublă cetățenie. Suntem fie de o parte a marii lupte, fie de cealaltă. Conflictul dintre împărăția răului și împărăția binelui durează de milenii și nimeni nu poate fi loial ambelor împărății deodată. Fiecare om trebuie să decidă căreia să-i jure credință.

2. Citește 1 Petru 2:11; Evrei 11:13; Efeseni 2:12; Coloseni 1:13; Deuteronomul 30:19 și Matei 6:24. Ce argumente găsim aici că starea de „dublă cetățenie” este imposibilă în cadrul conflictului dintre Hristos și Satana?

3. Ce rol are păzirea Legii în dovedirea cetățeniei noastre? Apocalipsa 14:12.

Oamenii care iau hotărârea de a-L urma pe Hristos aleg, în felul acesta, să facă parte din poporul Său și să iasă din împărăția Diavolului. Drept urmare, ei vor asculta de regulile, legile și poruncile lui Dumnezeu, și nu de cele ale Diavolului. Însă nu toată lumea este încântată de această schimbare în bine. Satana se va strădui să-i recâștige de partea lui, iar unii oameni se vor simți deranjați de prezența în mijlocul lor a acestor „străini și călători”. În ciuda acestor obstacole, Dumnezeu are un popor devotat Lui, și nu „stăpânitorului lumii acesteia” (Ioan 12:31).

Străinii care trăiesc în mijlocul nostru sunt foarte ușor de remarcat. Prin ce ar trebui să ne facem remarcăți în această lume noi, adventiștii de ziua a șaptea? Suntem ușor de remarcat?

Credința și Legea

„Dumnezeu este dragoste” – aceasta este tema dominantă a Scripturii. Iar Dumnezeu Își arată cel mai bine dragostea prin harul Său. Dacă Și-ar fi folosit puterea nelimitată, El ar fi putut foarte simplu să șteargă omenirea de pe fața pământului. Dar El a ales să aibă răbdare și să le dea tuturor șansa de a trăi o viață deplină în Împărăția Sa veșnică. Mai mult chiar, El Și-a arătat dragostea oferind personal plata pentru păcat.

Dar iubirea lui Dumnezeu este legată în mod direct de dreptatea Sa. Astfel, deși le dă oamenilor nenumărate ocazii de a-și alege destinul, El nu îi aduce cu forța în împărăția pe care au respins-o. La judecată, când vor sta în fața tronului divin, cei răi vor fi condamnați de atitudinea lor. Niciunul dintre ei nu va putea să pretindă că nu a cunoscut cerințele divine. Fie prin revelația din natură, fie prin cea scrisă, toți oamenii au luat cunoștință de principiile fundamentale ale Legii lui Dumnezeu (vezi Romani 1:19,20; 2:12-16).

4. Cine va intra în Împărăția lui Dumnezeu și cine nu va intra? De ce? Ce rol are Legea lui Dumnezeu aici? Observă contrastul izbitor dintre cele două grupe de oameni! 1 Corinteni 6:9-11; Apocalipsa 22:14,15.

Este interesant că, atunci când comparăm cele două pasaje biblice amintite, observăm că în Împărăție vor intra creștinii credincioși care au fost socotiți neprihăniți în Numele Domnului Hristos „prin credință, fără faptele Legii” (Romani 3:28), dar care au păzit această lege.

„Hotărârea luată de Dumnezeu de a-i exclude pe cei răi din cer nu este arbitrară: ei sunt lăsați afară din cauza nepotrivirii lor pentru tovărășia cerului. Slava lui Dumnezeu ar fi pentru ei un foc mistuitor. Ei vor primi cu bucurie nimicirea, ca să se poată ascunde de fața Celui care a murit ca să-i răscumpere.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 18

Ce explicații din acest paragraf ne ajută să înțelegem mai bine subiectul dureros al sfârșitului celor răi?

Împărăția veșnică

Când a fost creată de Dumnezeu, lumea noastră era desăvârșită. Însă, prin intrarea păcatului, această lume desăvârșită a fost grav distrusă. Istoria mântuirii ne arată că unul dintre scopurile primei veniri a Domnului Isus pe pământ a fost acela de a reface desăvârșirea de la început. În final, cei răscumpărați vor trăi într-o lume perfectă, ca la început, unde va domni iubirea.

După cum am văzut, dragostea poate exista numai într-un univers moral, numai într-un univers în care trăiesc ființe morale. Iar pentru ca să fie morale, ființele acestea trebuie să fie și libere. Se ridică atunci întrebarea: Va mai reapărea răul vreodată?

5. Cum ne ajută Daniel 7:27, Ioan 3:16 și Apocalipsa 21:4 să răspundem la această întrebare? Ce înseamnă cuvântul „veșnic”?

Când a creat universul, Dumnezeu a hotărât anumite condiții pentru stabilitatea lui. Lucrul acesta reiese cel mai clar din Geneza 2:17, unde Adam este înștiințat de faptul că nesocotirea poruncii expresive a lui Dumnezeu duce la moarte. Simpla menționare a morții ne arată că, pentru om, veșnicia era condiționată. Adam se putea bucura de viața veșnică numai cu condiția de a-l rămâne loial lui Dumnezeu.

Potrivit profețiilor, pe pământul înnoit, moartea nu va mai fi o realitate, ceea ce înseamnă că vom trăi veșnic. Unii se întreabă dacă păcatul va mai apărea vreodată. Cu siguranță, nu!

6. Citește Ieremia 31:31-34. Ce principiu prezentat aici ne ajută să înțelegem că răul nu va mai reapărea niciodată?

Împărăția veșnică va fi formată din acei oameni care l-au rămas loiali lui Dumnezeu pe tot parcursul experienței lor religioase. În fața persecuției și a necazurilor vieții, ei au ales să asculte și s-au arătat dispuși să ducă o viață de slujire. Dumnezeu promite să scrie Legea Sa în inimile lor pentru ca ei să facă în mod natural ce Îi este plăcut Lui. În Împărăția lui Hristos, păcatul nu-și mai găsește locul pentru că acolo domnește neprihănirea.

Legea în Împărăția cerului

Dintre toate consecințele păcatului, moartea este cea mai persistentă. Păcatul poate fi înfrânt, Satana poate fi alungat, dar, dintre miliardele de pământeni, câți au reușit să scape de moarte? „Cât privește moartea”, scria un filosof antic, „noi, ființele umane, trăim într-o cetate fără ziduri.”

7. Ce aflăm din Apocalipsa 20:14 și 1 Corinteni 15:26?

Înainte de a-Și întemeia Împărăția pe pământ, Domnul Hristos va pune capăt morții. După cum se știe, moartea este legată de păcat, deci ea este legată totodată și de Legea lui Dumnezeu, întrucât păcatul este călcarea Legii. Prin urmare, păcatul nu poate exista dacă nu există o lege. Totuși, deși păcatul este dependent de Lege, Legea nu este dependentă de păcat, adică poate exista și în lipsa păcatului. De fapt, a și existat în acest mod de-a lungul veșniciei, înainte de rebeliunea lui Lucifer.

„În momentul în care Satana s-a răzvrătit împotriva Legii lui Iehova, gândul că exista o lege a venit la îngerii aproape ca o conștientizare a unui lucru la care nu se mai gândiseră până atunci. În slujirea lor, îngerii nu sunt ca niște robi, ci ca niște fii. Între ei și Creatorul lor există o unitate perfectă.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 109

Absența morții și a păcatului în Împărăția lui Dumnezeu nu atrage după sine în mod automat absența Legii Sale. După cum legea gravitației este necesară pentru interacțiunea armonioasă a elementelor fizice din univers, tot la fel este nevoie ca Legea morală a lui Dumnezeu să reglementeze interacțiunea dintre sfinți. Dumnezeu înscrie Legea Sa în inimile celor răscumparați ca pe o pecetluire a deciziei lor de a merge pe cărarea neprihănirii pentru totdeauna. Legea Sa devine astfel esența Împărăției Sale. Avem toate motivele să credem că principiile Legii morale își vor continua existența în Împărăția veșnică. Va exista totuși o deosebire: ele nu vor mai fi încălcate niciodată.

Încearcă să-ți imaginezi mediul desăvârșit din Paradis: nu mai e niciun om decăzut, nici Diavolul care să ne ispitească, nu există păcat și nici moarte. Sunt aspecte în viața ta și în caracterul tău care nu se potrivesc cu acest mediu?

Studiu suplimentar

Citește capitolul „Fără haină de nuntă”, p. 307-319, din *Parabolele Domnului Hristos* de Ellen G. White.

„Satana a susținut că este cu neputință pentru om să asculte de poruncile lui Dumnezeu și este adevărat că, în puterea noastră, noi nu reușim să ascultăm de ele. Dar Domnul Hristos a venit în trup omenesc și, prin desăvârșita Lui ascultare, a dovedit că natura umană, contopită în natura divină, poate să asculte de toate preceptele Legii lui Dumnezeu. (...)

Viața Domnului Hristos aici, pe pământ, a fost o expresie desăvârșită a Legii lui Dumnezeu și, când aceia care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu vor deveni asemenea lui Hristos în caracter, atunci ei vor fi ascultători de poruncile lui Dumnezeu. Atunci, Domnul va avea încredere să-i primească în rândul celor care

vor forma familia cerească. Îmbrăcați în veșmântul slăvit al neprihănirii lui Hristos, ei au un loc la ospățul Împăratului. Ei au atunci dreptul de a se alătura mulțimii celor spălați în sângele Mielului.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 314, 315

Întrebări pentru discuție

1. Recitește paragrafele de mai sus, din cartea *Parabolele Domnului Hristos*. Ce ni se spune aici despre Lege și har? De ce este important să le luăm întotdeauna în considerare pe amândouă? Ce se întâmplă când le separăm pe una de cealaltă?
2. Vă amintiți declarația lui Steve Jobs: „Moartea este singura și cea mai bună invenție a vieții.” Deși ar putea să fie un sămbure de adevăr în ceea ce a spus, totuși afirmația nu este pe deplin mulțumitoare. Ea nu reușește să dea un răspuns la problema morții și nici nu înlătură ideea că moartea face ca viața să pară fără rost. În ce fel ne ajută Biblia să înțelegem tensiunea dintre viață și moarte?
3. Care dintre lucrurile existente acum pe pământ vor fi păstrate în veșnicie? Ce anume nu va supraviețui distrugerii finale a lumii? De ce este important să știm ce lucruri sunt veșnice și ce lucruri sunt pieritoare?